

АНАЛІЗ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В АСПЕКТІ ОГЛОШЕННЯ ОСОБИ В МІЖНАРОДНИЙ РОЗШУК НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

ANALYSIS OF THE CRIMINAL PROCEDURAL LEGISLATION IN THE ASPECT OF THE INTERNATIONAL WANTED PERSON ANNOUNCEMENT AT THE STAGE OF PRE-TRIAL INVESTIGATION

Тимофєєв А.О., старший викладач спеціальної кафедри № 1
досудового розслідування та правове забезпечення
оперативно-службової діяльності Служби безпеки України

*Інститут підготовки юридичних кадрів для Служби безпеки України
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

Когут А.А., старший викладач спеціальної кафедри № 1
досудового розслідування та правове забезпечення
оперативно-службової діяльності Служби безпеки України

*Інститут підготовки юридичних кадрів для Служби безпеки України
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

Статтю присвячено проблемам в сфері оголошення особи в «міжнародний розшук» на стадії досудового розслідування. Проведено аналіз наявних наукових напрацювань в даній сфері. Встановлено відсутність нормативного визначення поняття «міжнародний розшук» та проаналізовано можливі варіації такого визначення спираючись на наукові джерела та судову практику. Проаналізовано відмінність у поняттях «оголошення» та «перебування» особи в міжнародному розшуку. Наголошено на відсутності одноманітної судової практики при визначенні моменту оголошення особи в міжнародний розшук та чітко визначених документів, які необхідно подати стороні обвинувачення для підтвердження перебування особи в міжнародному розшуку. Розглянуто актуальну практику Верховного суду України з питань оголошення особи в міжнародний розшук. Наголошено на відмінності між нормативними документами Інтерполу та національним законодавством, зокрема в частині суб'єкта ініціювання оголошення особи в міжнародний розшук перед Генеральним секретаріатом Інтерполу. Проведено аналіз міжнародного законодавства, зокрема внутрішніх актів Інтерполу, та визначено основні напрямки для подальшої співпраці за лінією міжнародного розшуку з Інтерполом та іншими державами, які входять до складу даної міжнародної організації. Сформовано основні відмінності між поняттями «державний» та «міжнародний» розшук та зазначено основну нормативно-правову базу, яку слід використовувати при здійсненні певного виду розшуку. Наголошено на необхідності формування єдиної судової практики та на доцільності введення певних механізмів для більш ефективної взаємодії правоохоронних органів у сфері здійснення міжнародного розшуку. Сформовано основу для понятійного апарату, який слід ввести до КПК України, з метою правової визначеності в цьому питанні та гармонізації чинного законодавства. Наголошено на можливості та необхідності співпраці з іншими державами не тільки за допомогою можливостей Інтерполу, а й за допомогою можливостей міжнародного співробітництва між країнами. Звернено увагу на інші законодавчі прогалини в сфері міжнародного розшуку осіб.

Ключові слова: міжнародний розшук, тримання під вартою, Інтерпол, червоне оповіщення, міжнародне співробітництво.

The article is devoted to problems in the field of announcement a person «internationally wanted» at the stage of pre-trial investigation. An analysis of existing scientific developments in this field was carried out. The absence of a normative definition of the concept of «international search» was established and possible variations of this definition were analyzed based on scientific sources and judicial practice. The difference in the concepts of «announcement» and «being» of a person in international wanted status is analyzed. It is emphasized that there is no united judicial practice in determining the moment of announcement a person on international wanted list and the absence of clearly defined documents that must be submitted by prosecution to confirm that a person is on international wanted list. The latest practice of the Supreme Court of Ukraine on the issue of declaring a person on international wanted list was considered. The difference between normative documents of Interpol and national legislation is emphasized, in particular in the part of the subject of initiating the announcement of a person as international wanted before the General Secretariat of Interpol. The analysis of international legislation, in particular the internal acts of Interpol, was carried out, and the main directions for further cooperation along the line of international investigation with Interpol and other states that are part of this international organization were determined. The main differences between the concepts of «internal» and «international» search are formed, and the main legal framework that should be used when carrying out a certain type of search is indicated. The necessity of forming a uniform judicial practice and the expediency of introducing certain mechanisms for more effective cooperation of law enforcement agencies in the field of international investigation were emphasized. The basis for the conceptual apparatus, which should be implement into the Criminal Procedure Code of Ukraine, has been formed for the purpose of legal certainty in this matter and harmonization of the current legislation. The possibility and necessity of cooperation with other states was emphasized not only with the help of Interpol, but also with the help of international cooperation between countries. Attention is drawn to other legislative gaps in the field of international search for persons.

Key words: international search, arrest warrant, Interpol, red notice, international cooperation.

Вступ. Глобалізація більшості процесів в сучасному світі не могла не вплинути на злочинність, і проблема міжнародної взаємодії країн та, зокрема, органів досудового розслідування все частіше постає на порядку денному. А якщо є міжнародна, транскордонна злочинність, то вкрай важливим є її взаємодія, пов'язана з розшуком осіб, які вчиняють такі злочини.

На сьогоднішній день у світі існує чимало методів розшуку осіб (реєстри, система впізнання обличчя тощо), проте досі існують проблеми, пов'язані з процедурними моментами оголошення осіб у міжнародний розшук. Так,

діючий Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) не містить чіткого визначення цього поняття і процедури оголошення особи в міжнародний розшук. Окрім цього, незважаючи на тісну взаємодію між країнами, питанням оголошення у міжнародний розшук займається «Міжнародна організація кримінальної поліції – Інтерпол» (далі – Інтерпол), який є міжнародною організацією-посередником, а тому від моменту подачі заявки про міжнародний розшук до моменту безпосереднього оголошення особи в такий може пройти значний час, що може бути критичним та сприятиме переховуванню злочинців.

Саме про вищевказані та проблеми, пов'язані з оголошенням та здійсненням міжнародного розшуку в рамках досудового розслідування, і піде мова у даній статті.

Аналіз останніх наукових досліджень вказує на те, що проблема здійснення міжнародного розшуку не є новою. Зокрема, Погорецький М. А. та Старенький О. С. зазначили, що чинний КПК України не визначає процесуального порядку оголошення особи в міжнародний розшук, натомість у ньому передбачено низку норм, законодавча конструкція яких містить словосполучення «міжнародний розшук» або «міждержавний розшук» [2, с. 74]. Підгородинською А. В. слушно звернено увагу на відмежування за змістом таких понять, як «оголошення» та «перебування» у міжнародному розшуку, сформоване у судовій практиці, що є особливо актуальним при розгляді клопотання про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою за відсутності підозрюваного, обвинуваченого [3, с. 296]. Слушним є й зауваження Калька І. З., що норми КПК України нагепер не узгоджено з Правилами Інтерполу стосовно обробки інформації. Так, для включення в базу даних осіб, що розшуковуються каналами Інтерполу, до Комісії з контролю файлів Інтерполу, необхідно надіслати, окрім іншого, рішення слідчого судді про обрання щодо особи запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Водночас розгляд клопотання про обрання такого запобіжного заходу без участі особи можливий лише після оголошення підозрюваного, обвинуваченого в міжнародний розшук [4, с. 179]. Питання міжнародного розшуку також досліджували Хахуцяк О. Ю., Шумейко Д. О., Сакаль А. П. та інші, які підіймали схожі питання, але при цьому у вищевказаних статтях не зазначені шляхи вирішення вищевказаних проблем та не розкрита проблема звуження повноважень слідчого в частині направлення постанови про оголошення міжнародного розшуку до Національного центрального бюро Інтерполу (далі – НЦБ Інтерполу), що є предметом цієї статті та може стати предметом подальших наукових пошуків.

Метою статті є юридичний аналіз положень КПК України які передбачають порядок оголошення особи в міжнародний розшук, повноважень слідчого в аспекті оголошення особи в міжнародний розшук та взаємодії органів досудового розслідування з міжнародними організаціями та іншими державами в аспекті оголошення особи в міжнародний розшук.

Виклад основного матеріалу. Чинний КПК України передбачає широке коло слідчих, негласних слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, які націлені на досягнення цілей кримінального провадження. Одним з таких засобів є інститут розшуку особи, підозрюваної у вчиненні злочину.

Відповідно до ч. 1 ст. 281 КПК України якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме або він виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України чи за межами України та не з'являється без поважних причин на виклик слідчого, прокурора за умови його належного повідомлення про такий виклик, слідчий, прокурор оголошує розшук такого підозрюваного. При цьому КПК України оперує тільки загальним поняттям «розшук», не диференціюючи «державний розшук» та «міжнародний розшук». Визначень вищевказаних понять не міститься й в інших нормативно-правових актах, тому доцільним є формулювання даних понять.

Підгородинська А. В. зазначає, що міжнародний розшук – розшук, який оголошується Генеральним секретаріатом Інтерполу, проводиться і припиняється в країнах-членах Інтерполу, а також становить собою суму пошукових заходів і дій, що починаються на території кожної з країн силами і засобами поліції з дотриманням національних правових норм і відомчих розпоряджень, проведених на прохання НЦБ однієї з країн або за дорученням Гене-

рального секретаря Інтерполу і при його координуючій участі [3, с. 295]. Погорецький М. А. та Старенький О. С. приходять до висновку, що міжнародний розшук – це регламентований нормами національного та міжнародного законодавства комплекс оперативно-розшукових, інформаційно-довідкових, адміністративно-перевірочних заходів, слідчих (розшукових) дій й негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, що здійснюються на території держав-членів Інтерполу з метою встановлення місця знаходження оголошених у розшук осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді та суду й ухиляються від відбування кримінального покарання [2, с. 86].

Виходячи з вищевказаного можна зробити висновок, що певні науковці пов'язують поняття «міжнародний розшук» виключно з можливостями Інтерполу, в той час як інші трактують це поняття більш широко, включаючи в нього й внутрішні можливості правоохоронних органів України. На нашу думку заслуговує на увагу саме перше визначення, адже діючий КПК України не передбачає можливість проведення слідчих (розшукових) дій й негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій на території іншої держави тільки в рамках здійснення процедури міжнародного розшуку, без направлення відповідного запиту про міжнародне співробітництво. Отже, на сьогоднішній день, практично, міжнародний розшук можливо реалізувати лише із задіянням можливостей Інтерполу. Одночасно з цим поняття «державного розшуку» якраз пов'язано проведенням комплексу оперативно-розшукових, інформаційно-довідкових, адміністративно-перевірочних заходів, слідчих (розшукових) дій й негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, але саме таких, які не виходять за межі держави України.

У зв'язку з тим, що поняття «міжнародного розшуку» в КПК України чітко не визначено, виникають питання якими саме розділами КПК України та підзаконними нормативно-правовими актами слід користуватись при здійсненні даної процедури.

Поняття «розшук» зазначено в Главі 23 КПК України, а саме: в статті 281 та передбачає право прокурора, слідчого, своєю постановою оголосити особу у розшук в разі якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме або він виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України чи за межами України та не з'являється без поважних причин на виклик [1]. Відповідно до ст. 6 ЗУ «Про оперативно-розшукову діяльність», однією з підстав для проведення оперативними підрозділами оперативно-розшукової діяльності є наявність інформації щодо осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання [7].

Поняття «міжнародний» в КПК України досить широко охарактеризовано, зокрема в Розділі IX, який регулює порядок міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. Так, згідно з ч. 1 ст. 542 КПК України, міжнародне співробітництво під час кримінального провадження полягає у житті необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги шляхом вручення документів, виконання окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків. Міжнародним договором України можуть бути передбачені інші, ніж у цьому Кодексі, форми співробітництва під час кримінального провадження. Прямого посилання на здійснення розшуку в рамках міжнародного співробітництва КПК України не має, проте поняття «виконання окремих процесуальних дій» та посилання на те, що міжнародним договором можуть бути передбачені інші форми співробітництва під час кримінального провадження, дають можливість широко трактувати поняття.

Так, відповідно до ст. 2 ЗУ «Про міжнародні договори України», останні можуть бути укладені як з іноземною державою, так і з іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом [8]. Відповідно до Статуту міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол від 13.06.1956 року (далі – Статут) [5], дана організація є міжнародною та Україна, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України (далі – ПКМУ) від 30.09.1992 року, приєдналась до неї і стала одним з її членів. А тому процесуальні дії при взаємовідносинах з Інтерполом також можна віднести до міжнародного співробітництва, в тому числі включаючи до нього й поняття «міжнародного розшуку».

Дана позиція узгоджується й з положеннями міжнародно-правових актів. Так, відповідно до статті 82 «Правил обробки даних Інтерполом», запит про публікацію червоної картки Інтерполу, що по суті і є моментом початку перебування особи в міжнародному розшуку, може подати НЦБ Інтерполу або державний орган, наділений правами досудового розслідування та нагляду в кримінальному провадженні [9]. Відповідно до ПКМУ «Про Національне центральне бюро Інтерполу» від 25.03.1993 року, взаємодія правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби із злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі країни, здійснюється лише через Національне центральне бюро Інтерполу [6]. Відповідно до ч. 1 ст. 545 КПК України, Офіс Генерального прокурора звертається із запитом про міжнародну правову допомогу у кримінальному провадженні під час досудового розслідування. Виходячи з вищевказаного, положення ПКМУ «Про Національне центральне бюро Інтерполу» звужує права органів досудового розслідування та прокуратури на взаємодію з Інтерполом напряму, зокрема й в аспекті оголошення особи в міжнародний розшук. Саме у зв'язку з цими колізіями в законодавстві є необхідним визначення поняття «міжнародний розшук» та поміщення його до ст. 541 КПК України, а також доповнення Розділу IX КПК України новою статтею «Міжнародний розшук», адже дана процедура наближена саме до міжнародного співробітництва та має регулюватись в рамках вищевказаного розділу.

Крім того, згідно з ч. 3 ст. 281 КПК України здійснення розшуку підозрюваного може бути доручено оперативним підрозділам. При цьому, здійснення міжнародного розшуку організовується на міжнародному рівні через можливості Інтерполу, і до нього долучаються не лише оперативні підрозділи. У зв'язку з цим нами вважається за доцільне розширення визначеного законом кола суб'єктів, на яких покладено здійснення розшуку, та внесення відповідних змін до зазначеної статті КПК України.

Не менш важливим є питання моменту оголошення особи в міжнародний розшук. Незважаючи на відсутність поняття, саме на такий момент містить посилання ч. 6 ст. 193 КПК України в частині обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою без участі підозрюваного.

Слушною є думка Підгородинської А. В., яка зазначає, що слід звернути увагу на відмежування за змістом таких понять, як «оголошення» та «перебування» у міжнародному розшуку, сформоване у судовій практиці [3, с. 296]. Так, відповідно до ч. 6 ст. 193 КПК України, обов'язковим є саме «оголошення» особи в міжнародний розшук. Згідно з ч. 2 ст. 281 КПК України, про оголошення розшуку виноситься окрема постановка або зазначається в постанові про зупинення досудового розслідування. Тобто моментом оголошення особи у внутрішньодержавний розшук є момент винесення вищевказаної постанови.

Що стосується моменту «оголошення» особи в міжнародний розшук, то на сьогоднішній день немає єдиної судової практики. Була спроба її сформування, для реалізації якої було видано Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 511-550/04-13 від 04.04.2013 року, в якому зазначено, що обов'язок доведення факту перебування підозрюваного, обвинуваченого у міжнародному розшуку покладається на слідчого, прокурора, який подав клопотання про застосування запобіжного заходу, та підтверджується відповідними відомостями (довідка, витяг із бази даних Інтерполу тощо) [10]. Проте таке формулювання є досить розмитим та не допомогло у формуванні сталої судової практики.

Відповідно до Ухвали Апеляційної палати вищого антикорупційного суду № 757/37692/19-к від 13.05.2020 року, для того, щоб підозрюваний вважався у розумінні ч. 6 ст. 193 КПК оголошеним у міжнародний розшук, сторона обвинувачення мала б довести слідчому судді не лише сам факт наявності постанови, якою оформлено оголошення підозрюваного ОСОБА_1 у міжнародний розшук, але й факт вчинення дій з реалізації такої постанови. Зокрема, внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) щодо оголошення особи в розшук та надіслання запиту до Національного Центрального Бюро Інтерполу в Україні [11]. При цьому така позиція не є сталою навіть в одному судовому органі. Так, згідно з Ухвалою Апеляційної палати вищого антикорупційного суду, № 991/2607/20 від 28.05.2020 року, винесення органом досудового розслідування постанови про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук та внесення відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань, на переконання колегії суддів є достатнім для підтвердження факту оголошення особи у міжнародний розшук у розумінні вимог ст. 281 КПК України та ч. 6 ст. 193 КПК України [12].

При цьому, слід зауважити, що відповідно до п. 1 Розділу IV Інструкції про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол від 17.08.2020 року (далі – Інструкція), публікація червоного оповіщення можлива лише за умови надання, зокрема, завіреної копії ухвали слідчого судді про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Аналогічні вимоги зазначені й у статті 83 «Правил обробки даних Інтерполом». При цьому, згідно з п. 9 Розділу III Інструкції, уповноважений підрозділ та уповноважений територіальний підрозділ повністю або частково відмовляють у виконанні запиту/звернення, якщо запит/звернення підготовлені з порушення вимог цієї Інструкції. З цього можна зробити висновок, що НЦБ Інтерполу не прийме звернення про необхідність публікації червоного оповіщення та не зможе його передати, в разі відсутності такого обов'язкового документа, як ухвала слідчого судді про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою [13]. У зв'язку з цим, підтвердження оголошення особи в міжнародний розшук, шляхом надання звернення до НЦБ Інтерполу про необхідність публікації червоного оповіщення стосовно особи є нікчемною, адже не може призвести до будь-яких юридичних наслідків, та у прийнятті такого звернення буде відмовлено в разі відсутності ухвали слідчого судді про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Схожа правова позиція сформована у Постанові Верховного суду України від 08.06.2022 року № 991/3441/20, де зазначено, що обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою за відсутності підозрюваного, обвинуваченого, хоча й не призводить до негайного взяття особи під варту, однак виступає правовою підставою для затримання і доставки цієї особи до місця кримінального провадження. ... Тобто ухвала про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою є документом, на підставі якого здійснюється затримання особи за межами України, ухвалюється рішення про застосування екстрадиційного арешту для забезпечення видачі особи

з метою притягнення до кримінальної відповідальності та здійснюється доставка особи на території України до місця кримінального провадження [14].

У зв'язку з вищенаведеним, на нашу думку, доцільним є визначити, що моментом «оголошення» особи в міжнародний розшук є момент винесення постанови слідчого з подальшим внесенням даних до ЄСДР, а моментом, з якого особа «перебуває» в міжнародному розшуку слід вважати публікацію Генеральним секретаріатом Інтерполу «червоного оповіщення», що є підставою для затримання особи на території інших країн.

Висновки. Підсумовуючи, слід наголосити на зміні в чинному законодавстві, які необхідні для правової визначеності в питанні міжнародного розшуку:

- доповнити ч. 1 ст. 541 КПК України новим терміном «Міжнародний розшук» в наступній редакції: «Міжнародний розшук – це комплекс оперативно-розшукових та процесуальних дій, направлених на встановлення місця знаходження осіб, які переходять від органів досудового розслідування, слідчого судді та суду й ухиляються від відбування кримінального покарання за межами території України»;

- доповнити Розділ IX КПК України новою статтею «Міжнародний розшук» наступного змісту: частина 1 «Якщо під час досудового розслідування або судового провадження місцезнаходження підозрюваного або обвинуваченого невідоме та наявна інформація про його перебування за межами України, то слідчий, прокурор можуть прийняти рішення про оголошення такої особи в міжнародний розшук»; частина 2 «Міжнародний розшук може здійснюватися шляхом залучення можливостей міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол через Національне центральне бюро Інтерполу та шляхом безпосереднього направлення запиту про міжнародну правову допомогу окремим державам»; частина 3 «Моментом оголошення особи в міжнародний розшук є момент винесення слідчим/прокурором відповідної постанови»;

- викласти ч. 3 ст. 281 КПК України в наступній редакції: «Здійснення розшуку підозрюваного може бути доручено оперативним підрозділам або органам, уповноваженим на здійснення міжнародного розшуку в порядку, визначеному цим Кодексом або міжнародним законодавством».

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р., № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2520> (дата звернення: 21.07.2022).
2. Погорецький М. А., Старенький О. С. Оголошення особи в міжнародний розшук: проблемні питання. ВІСНИК КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА № 4/2018. С. 71–88. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/4_2018_pohoretskyi_starenkyi.pdf (дата звернення: 21.07.2022).
3. Підгородинська А. В. Актуальні питання розшуку особи при здійсненні кримінального провадження. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/15257/Підгородинська%20А.В..pdf?sequence=1&isAllowed=y> (дата звернення: 21.07.2022).
4. Калька І. З. Підстави й умови здійснення спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень, зарахованих до підслідності Національного антикорупційного бюро України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція.* 2020 № 43. С. 176–179. URL: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc43/41.pdf> (дата звернення: 21.07.2022).
5. Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол) : Статут від 13.06.1956 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text (дата звернення: 21.07.2022).
6. Про Національне центральне бюро Інтерполу : Постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.1993 р., N 220. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-п#Text> (дата звернення: 21.07.2022).
7. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 р., № 2135-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> (дата звернення: 21.07.2022).
8. Про міжнародні договори України : Закон України від 29.06.2004 р., № 1906-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15#Text> (дата звернення: 21.07.2022).
9. INTERPOL's Rules on the Processing of Data: INTERPOL's General Assembly 07.2012 р. URL: https://www.interpol.int/content/download/5694/file/24%20E%20RPD%20UPDATE%207%2011%2019_ok.pdf (дата звернення: 21.07.2022).
10. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України : Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 № 511-550/04-13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13#Text> (дата звернення: 21.07.2022).
11. Ухвали Апеляційної палати вищого антикорупційного суду від 13.05.2020 року, № 757/37692/19-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89274229> (дата звернення: 21.07.2022).
12. Ухвалою Апеляційної палати вищого антикорупційного суду від 28.05.2020 року, № 991/2607/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89564337> (дата звернення: 21.07.2022).
13. Інструкція про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол: Спільний наказ від 17.08.2020 року № 613/380/93/228/414/510/2801/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0849-20#Text> (дата звернення: 21.07.2022).
14. Постанова Верховного суду України від 08.06.2022 року № 991/3441/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104748371> (дата звернення: 21.07.2022).